

God heeft de mens goed geschapen

Lezen: Genesis 1:26-31 en Psalm 8

Tekst: Genesis 1: 26a, 27, 31a

Zingen

Psalm 136:1, 4

Psalm 19:1

Psalm 8:4, 5, 6, 9

Psalm 17:8

Psalm 103:11

Geliefde gemeente, het Woord van God dat deze middag tot ons komt, kunt u vinden in de eerste schriftlezing, Genesis 1, en daarvan drie gedeelten. Allereerst vers 26a, waar wij lezen: *En God zeide: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis.* Vervolgens vers 27: *En God schiep den mens naar Zijn beeld; naar het beeld Gods schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.* En dan het derde gedeelte, vers 31a: *En God zag al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed.*

Daarbij willen wij ook luisteren naar het onderwijs dat wij vinden in Zondag 3, vraag en antwoord 6 van de Heidelbergse Catechismus: *Heeft dan God den mens also boos en verkeerd geschapen? Nee Hij; maar God heeft den mens goed en naar Zijn evenbeeld geschapen, dat is, in ware gerechtigheid en heiligheid, opdat hij God, zijn Schepper, recht kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in de eeuwige zaligheid leven zou, om Hem te loven en te prijzen.*

Inleiding

Gemeente, er was eens een kunstschilder. En die wilde een nieuw schilderij maken. Al een aantal dagen had hij zitten nadenken: wat zou ik nu eens op het doek willen vastleggen? Uiteindelijk nam hij een beslissing. Hij wilde een persoon schilderen, iemand die echt bestond. Maar ja, wie zou hij daarvoor kiezen?

Daarom verliet hij zijn atelier en maakte een wandeling door de grote stad waarin hij woonde. Hij keek goed om zich heen of hij een persoon zag van wie hij zeggen kon: ja, die wil ik nu gaan schilderen. Al lopend door de straten van de stad kwam hij bij een heel groot huis, waar alles sprak van rijkdom. Bij dat huis was een grote tuin en in die tuin zag hij een jongetje dat aan het spelen was. Hij bleef bij het hek staan om eens naar dat jongetje te kijken.

Dat jongetje bemerkte dat er iemand naar hem keek en hij keek om. Toen raakte de schilder helemaal onder de indruk van dat jongetje. Wat een knap jongetje was dat. Meteen wist de schilder het: dat jongetje wil ik gaan schilderen in mijn atelier.

Dus wat deed hij? Hij belde aan bij dat grote huis en vroeg de vader en moeder om toestemming om een schilderij van dat jongetje te maken. En enkele dagen later was het zover, want hij kreeg die toestemming. De ouders kwamen met het jongetje naar het atelier en uiteindelijk kwam er een adembenemend schilderij tevoorschijn. Levensecht had de schilder dat jongetje mogen toevertrouwen aan het doek. En het mooiste was: de schilder mocht het schilderij zelf houden. Het kreeg een ereplaats in zijn atelier.

Jaren gingen voorbij. En opnieuw zat de schilder in zijn atelier te peinzen wat hij nu weer eens zou willen schilderen. Toen kwam hem opnieuw een idee in gedachten. Kort geleden had hij het Woord van God gelezen, en daarin een prachtige gelijkenis, van een verloren zoon die terugkeerde tot zijn vader. Hij was zó onder de indruk van die gelijkenis dat hij dacht: dat wil ik nu gaan schilderen.

En toen is hij begonnen. Hij schilderde een vader die op de uitkijk stond. Op de achtergrond een grote boerderij. Naast die boerderij tekende hij die oudste zoon, heel druk bezig, zoals dat in die gelijkenis getekend werd. En toen hij dat allemaal gedaan had, moest hij nog één ding op het doek vastleggen: die verloren zoon.

Maar hoe zou hij dat doen? Toen dacht hij: daar wil ik een echt voorbeeld van hebben. Hij liet het schilderij achter met nog één witte plek en ging opnieuw door de straten van de stad, op zoek naar een zwerver. Want ja, zo iemand zou hij moeten schilderen. En toen hij bij de rivier kwam, vond hij onder één van de bruggen een zwerver. Hij tikte hem op de schouder, want hij lag daar te slapen, en hij zei: mag ik een schilderij van u maken? Dat mocht. En daar ging die vieze zwerver met de schilder mee naar zijn atelier. Toen hij dat atelier binnenkwam, viel het oog van die zwerver op dat schilderij. En hij schrok. Hij schrok verschrikkelijk. Hakkelend zei hij tegen de schilder: wie is dat? Kent u die jongen? Ja, antwoordde de schilder, jaren geleden woonde hij in dat huis daar en daar. En ik heb gevraagd of ik dat jongetje mocht schilderen.

Weet u wat er gebeurde? Ik denk dat u het al weet. Die zwerver begon te huilen. Hij begon luid te snikken. Want dat jongetje, dat was hij. Wat een contrast. Zó was hij vroeger. En nu? Dat was zijn afkomst. En nu? Laag afgedwaald, tot in de goot. Een arme zwerver, die alles van vroeger, van dat wonen in dat heerlijke huis, was kwijtgeraakt. Door eigen schuld.

Gemeente, zo'n schilderij wordt ons deze middag voor ogen gesteld door de Heere Zelf. Hoe wij goed en naar Zijn evenbeeld zijn geschapen, maar hoe het door eigen schuld geworden is. Och, dat wij voor het eerst of bij vernieuwing weer eens zouden schrikken en zouden wenen: Heere, wat was mijn afkomst, en hoe ben ik nu? Goed geschapen, diep gevallen.

We schrijven als thema boven de prediking: **God heeft de mens goed geschapen.** We staan stil bij drie gedachten:

1. Zijn wil.
2. Zijn beeld.
3. Zijn getuigenis.

1. Zijn wil

De vorige keer hebben wij vanuit de Catechismus, en vanuit het Woord van God, stilgestaan bij de inhoud van de wet. Een wet die gaat spreken in het leven van zondaren die tot bekering gebracht worden. En door het spreken van de heilige wet en het geloven van de inhoud van die wet, gaat een zondaar zien hoe groot zijn zonde en ellende zijn. En dat maakt van zo'n ontdekte zondaar een zwijgende zondaar.

Zijn er nog die vorige week zondag hebben leren zwijgen? Die ook afgelopen week niet zoveel meer hadden te zeggen toen je je knieën boog voor God, vanwege een sprekende wet in je leven? O, Gods getuigenis is zo scherp. Gods wet is zo afsnijdend, gemeente. We zijn echt van nature geneigd God en onze naaste te haten. En hoe komt dat nu? Hoe komt dat nu, gemeente? Heeft God ons dan zo geschapen? Ligt het dan aan God dat het zo geworden is? Absoluut niet. En dan kom ik bij de vraag in Zondag 3: *Heeft dan God den mens alzo boos en verkeerd geschapen?* En

het antwoord is overduidelijk: *Nee Hij; maar God heeft den mens goed en naar Zijn evenbeeld geschapen.*

En dat, gemeente, maakt de zondeval al zo erg. God heeft ons goed geschapen. Naar Zijn evenbeeld geschapen. Ja, zo wilde God dat. En omdat God dat zo wilde, wordt Hem alle schuld ontnomen van de val van de mens, en ligt de schuld ten volle bij de mens zelf. Maar ook zijn verantwoordelijkheid. O, God wilde de mens goed scheppen. En dat houdt in dat de mens ook het vermogen kreeg om met vrijwillige liefde God te gehoorzamen. Waarom wilde God dit eigenlijk? Heel eenvoudig: voor Zijn eer, voor Zijn heerlijkheid. Want al wat God werkt, zal juichen tot Zijn eer. Het was dus het heilige willen van God dat de mens geschapen zou worden. En dat die mens goed geschapen zou worden. En, gemeente, daar moeten we allereerst eens bij stilstaan. Alleen al bij het feit: God wilde dit. En omdat God dit wilde, is daarom alleen al de val in de zonde zo verschrikkelijk. Dan hebben we het nog niet eens over de inhoud van de zondeval. Dan hebben we het nog niet eens over de verstrekkende gevolgen ervan. Maar dan hebben we het alleen nog maar over die heilige wil van God om een mens te maken. Een schepsel te maken te midden van alle andere schepselen, dat de andere schepselen zou overtreffen. Een heel bijzonder schepsel, dat de naam mens zou mogen dragen. En dat wilde God.

Dan zijn we bij het eerste stukje van onze tekst: *En God zeide: Laat Ons mensen maken.* Letterlijk staat er: laten Wij een Adam maken. Want het woordje Adam betekent letterlijk: mens. En daar gaan we eerst eens bij stilstaan. God wilde het. Wat wij in onze vertaling niet direct kunnen zien, maar in de grondtekst wel, is dat de Naam van God in de Hebreeuwse taal in het meervoud staat. Dus niet enkelvoud, maar meervoud. En die meervoudsvorm van de Godsnaam is weer in overeenstemming met het woordje *Ons*. *En God zeide: Laat Ons mensen maken.* Wat wil dat zeggen, dat hier de Naam van God in het meervoud staat? Zijn er dan misschien meerdere goden? Absoluut niet. Er is maar één enige God. Mozes heeft het aan het volk Israël bekend moeten maken, die diepe belijdenis die dag en nacht met het volk mee moest reizen en die vaders en moeders hun kinderen moesten inscherpen: *Hoor, Israël, de HEERE, onze God, is een enig HEERE.*

Jawel, er is maar één God. Trouwens, in vers 27 komen wij het enkelvoud weer tegen: *En God schiep den mens naar Zijn beeld.* Daar wordt niet meer over *Ons* gesproken, maar over *Zijn*. Dat is enkelvoud. En toch staat het in vers 26 in het meervoud: *Laat Ons mensen maken.* Waarom? Is het misschien een beleefdheidsvorm? Nee, dat is hier niet aan de orde. Vanwege de majesteit en heerlijkheid van God is zo'n vorm helemaal niet nodig. Is God dan misschien in gesprek met de engelen, zoals sommige verklaarders denken? Ook dat niet. Want de Heere zegt: *Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld,* en niet naar het beeld van een engel.

Dan blijft er maar één verklaring over. Waarom wordt hier in een meervoudsvorm gesproken? Onze kanttekenaren hebben dat juist gezien. Zij schrijven bij onze tekst dat God hier spreekt in het meervoud, *om ons aan te wijzen de goddelijke Drie-Eenheid.* Dus Elohim wijst op de drie-enige God. En ook het woordje *Ons* spreekt van de drie-enige God. Dus, gemeente, wie heeft de mens geschapen? Wie wilde dat de mens geschapen zou worden, te midden van de ganse schepping? De Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Hoort u dat? De drie-enige God wilde dat u, jij en ik, in ons bondshoofd Adam geschapen zouden worden. Ja, goed geschapen zouden worden. En dat maakt de schepping van de mens iets om heel stil onder te worden. Wij hebben het over de wil van de drie-enige God. Daar hebben de Vader en de Zoon en de Heilige Geest samen in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid over gesproken: *Laat Ons mensen maken.* Ja, dat spraken Zij tot elkaar. Dat spraken Zij ook niet tot de mens, want die was er nog niet eens. En dat maakt de schepping van de mens zo bijzonder. De drie-enige God heeft tegen Zichzelf gezegd: *Laat Ons*

mensen maken. En daarmee wijzen Zij op de bijzondere plaats die de mens zou krijgen te midden van de andere schepselen.

Want wat maakt de mens nu zo'n bijzonder schepsel, gemeente? Allereerst dat God de mens geschapen heeft met een redelijk verstand. Om heel bewust te weten wie God is. Om heel bewust te weten waarom hij geschapen is. Om heel bewust te weten, en ook te praktiseren, om God te loven en te prijzen. Ja, de mens had dat vermogen. En het tweede dat de mens zo bijzonder maakt in de schepping, is dat hij als koning mocht heersen over alle andere schepselen. Ook dat hebben we toch gelezen in Genesis 1: *Dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de gehele aarde, en over al het kruipend gedierte dat op de aarde kruipt*. Hij had dus een redelijk verstand. Hij mocht als koning heersen over de ganse schepping. Maar er is nog iets dat de mens als schepsel zo bijzonder maakt in het midden van heel de schepping: zijn hoge waardigheid. Wat bedoel ik daarmee? Wel, de drie-enige God heeft de mens geschapen naar Zijn beeld en naar Zijn gelijkenis. En wat dat wil zeggen, gaan we in onze tweede gedachte overdenken.

2. Zijn beeld

Dus de eerste reden waarom onze val in het paradijs zo ontzaglijk erg is, ligt in het feit dat de drie-enige God gewild heeft dat Hij de mens zou scheppen om Zijn lof te bezingen. Maar er zijn nog meerdere redenen aan te wijzen waarom onze val in het paradijs zo verschrikkelijk is. Namelijk als we gaan overdenken hoe de drie-enige God de mens geschapen heeft: *naar Ons beeld en naar Onze gelijkenis*.

Wat wil dat nu zeggen? Eerst maar even die twee woordjes: beeld en gelijkenis. Zijn dat nu letterlijk synoniemen van elkaar? Vormen die twee woorden nu een parallel? Zeggen die beide woorden exact hetzelfde? In zekere zin wel, maar toch ook weer niet helemaal. Ik zal het u uitleggen. Het woordje *beeld* dat in onze tekst gebruikt wordt, mag je ook vertalen met evenbeeld of afbeelding. Je zou het zo kunnen zeggen: er is ergens een voorbeeld van, en in overeenstemming met dat voorbeeld wordt de mens gemaakt. Dat voorbeeld is God Zelf, en in overeenstemming met God is de mens gemaakt. Misschien wordt het nog iets duidelijker met dit: het woordje *beeld* is afgeleid van een woord dat ook *schaduw* betekent. Je zou het zo kunnen zeggen: de mens is de schaduw van God. Zo was het in het paradijs.

Maar dan komt dat tweede woord erbij: *gelijkenis*. Wat zegt dat woord dan? Omdat de mens de schaduw van God is, dus niet God Zelf, maar de schaduw ervan, vertoont hij ook het beeld van God. Hij lijkt op God. Dat zit in dat woordje *gelijkenis*. Maar toch gaat dat woordje nog iets verder. *Gelijkenis* wil ook iets aanduiden van de echtheid. Je bent echt naar Gods beeld en gelijkenis geschapen. De mens was echt een kind van God, als het ware uit God voortgekomen, door God geschapen.

En zo heeft God dat van eeuwigheid al voor ogen gehad. En toen Hij alles geschapen had, heeft Hij ook daadwerkelijk de mens *zó* geschapen. Daarom was de mens *zó* naar het beeld en de gelijkenis van God geschapen, dat Adam en Eva met niemand anders te vergelijken waren dan alleen met God.

Wat een waardigheid voor de mens. Laat ik het eens heel eenvoudig zeggen: die prachtige, grote, reusachtige eik in de hof van Eden vertoonde niet het beeld van God. Die grote olifant die God geschapen had, vertoonde niet het beeld van God. Ook dat kleine muisje niet, dat tussen de grassprietjes wegspringt. Maar wel de mens. En als God vanuit de hoge hemel naar de mens keek, zag Hij iets van Zichzelf als het ware schitteren. En als God dat vanuit de hemel zag en de mens

aanschouwde, werd het hart van God verheugd. Dan had Hij een lust en een verlustiging in Zijn hart om naar dat kroonjuweel te kijken. Het was Zijn lust op aarde, met eerbied gesproken.

God kon van heel de schepping intens genieten, maar het meest als Hij Adam en Eva zag lopen in het paradijs. Nee, gemeente, wij weten niet meer wat dat geweest is, om zó goed geschapen te zijn, naar het beeld en de gelijkenis van de drie-enige God. O, God kon zeggen: dat is er één van Mij. God kon zeggen: Adam, wat lijkt je toch op Mij. Eva, je bent Mijn dochter en Ik zie Mijn gelijkenis in u. En zal het geen verbazing en verwondering gewekt hebben in het hart van Adam en Eva, dat zij zó op hun Schepper mochten gelijken? O, van die verbazing en verwondering hebben wij toch gelezen in Psalm 8: *Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt? En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond.*

En dan die vraag aan het begin van Zondag 3: *Heeft dan God den mens also boos en verkeerd geschapen?* Een vraag die staat tegenover die aangrijpende werkelijkheid die we vorige keer in Zondag 2 hebben overdacht. En het antwoord is: *Nee.* O nee. Maar God heeft de mens goed en naar Zijn evenbeeld geschapen.

Maar het is weg. Het is er niet meer. Wie zou niet wenen? En God is zo goed. Wat is de mens, Gods mens, Gods Adam, Gods kind, toch op een gruwelijke wijze met de zonde omgesprongen tegenover die liefdevolle, goedertieren Schepper. Geen beelddrager meer van die goede, lieve God. En dan zó geschapen te zijn. Kijk eens in het schilderij van de grote Schilder, God. En ween toch eens over hoe je op aarde gekomen bent. O, de mens was met recht de zoon van God. Het staat letterlijk in de Schrift, Lukas 3 vers 38: *Adam, de zoon van God.* Geschapen naar Gods beeld en gelijkenis.

Maar er is nog iets, gemeente, wat onze zondeval zo verschrikkelijk maakt. En ik zal het proberen uit te leggen. U moet zich weer even inspannen. Even een klein beetje Hebreeuwse les, maar het gaat wel om een heel belangrijk punt. Als wij het in onze tekst lezen, staat er dat de Heere God de mens geschapen heeft *naar* Zijn beeld en *naar* Zijn gelijkenis. Maar als wij het heel letterlijk uit het Hebreeuws vertalen, dan staat het er zo: God heeft de mens geschapen *in* Zijn beeld en *naar* Zijn gelijkenis. Dus in de grondtekst worden twee verschillende voorzetsels gebruikt: *in* Zijn beeld, *naar* Zijn gelijkenis.

Nu is het wel zo dat het woordje *in* ook vertaald mag worden met *naar*. Dus de Statenvertalers hebben het goed weergegeven. Maar het woordje *in Zijn beeld* laat ons toch nog iets meer zien van de prachtige schepping in het paradijs. En ik kan me voorstellen dat iemand zegt: ja, dominee, wat moet ik me daar nu bij voorstellen, dat de mens *in* Zijn beeld geschapen is? Als er staat *naar* Zijn beeld, in overeenstemming met Zijn beeld, dat kan ik nog wel begrijpen. Dan lijken wij op Hem. Maar wat betekent het nu dat de mens *in* Zijn beeld geschapen is? Toch is het veel eenvoudiger dan u denkt. Weet u wat dat heel eenvoudig wil zeggen? *In Zijn beeld geschapen* betekent: in Zijn nabijheid geschapen. Geschapen in gemeenschap met God. En dat maakt de schepping van de mens nog rijker. Want in het paradijs verkeerde de mens in een onmiddellijke gemeenschap met God. Daar hoefde nog geen Zaligmaker tussen te komen. Daar kon God direct contact hebben met Adam en Eva, want er lag niets tussen. Ze stonden recht voor God. Ze waren heilig voor God.

En wat moet het toch voor de mens een vreugde, een intense vreugde, geweest zijn als op bepaalde momenten van de dag de Heere God afdaalde in de hof van Eden. En zij dat konden merken aan het ruisen van de wind door de bomen heen. Dan kwam God tot hen om met hen te verkeren, om met hen te spreken, om die wederzijdse liefde aan elkaar te geven. O, ik zou wel woorden willen hebben om te kunnen schilderen hoe heerlijk het geweest moet zijn in het

paradijs, gemeente. Maar ik kan het ook niet, want ik weet het ook niet meer. Eén ding weet ik wel vanuit de Heilige Schrift: dat het een bijzondere plaats is geweest die de mens had in het paradijs. Een onderkoning op de aarde, in gemeenschap met God, waar alles zó goed was. Zo heeft de Heere de mens geschapen. Hij wilde het. Hij deed het ook. Naar Zijn beeld en gelijkenis, in de tere gemeenschap met Hem. Ja, zo was het. Maar: verleden tijd! Wat heeft de zonde veel verwoest, alles verwoest.

Dan ga ik even van Genesis 1 naar Genesis 3. Daar kom ik een heel korte vraag tegen. Een vraag van God: *Waar zijt gij?* Gemeente, hebt u daar weleens bij stilgestaan? Weet u wat ik in die vraag hoor? God mist wat. Wat dan? Wat ziet God niet meer? Zijn beeldrager, Zijn Adam, Zijn mens, Zijn kind. Hij ziet niet meer die mens die geschapen was naar Zijn beeld.

Wat was dat dan, dat beeld? Wel, wellicht weet u die drie woorden nog wel van de catechisatie: dat God de mens geschapen heeft in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. Dat is de schepping naar Gods beeld. Wij weten ook niet meer ten diepste wat dat wil zeggen. Hoe zou een mens het ooit kunnen weten? Eigenlijk zijn er maar twee mensen geweest die echt hebben verstaan wat het was om geschapen te zijn in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. En die twee mensen waren Adam en Eva. En zoals Adam en Eva dat hebben gekend in het paradijs, heeft niet één mens na de zondeval het ooit nog gekend.

O nee? Was er daarna nooit meer één mens die ten volle verstond wat het is om geschapen te zijn in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid? Ja toch: Eén. De tweede Adam, Christus. En, gemeente, wil je weer leren verstaan wat het beeld van God is? Wil een mens weer weten met zijn hart wat ware wijsheid is, wat gerechtigheid is, wat heiligheid is? Het kan maar op één manier. Alle andere mogelijkheden zijn er niet. En wat is die manier dan? Om door het geloof de Heere Jezus te leren kennen. Die het beeld van God is, maar Die ook een mensenkind, dat het kwijtgeraakt is, kan onderwijzen en leren hoe je dat beeld van God weer terug kunt krijgen. Waar komt het dus op aan? Dat je door het geloof met Christus verbonden wordt. Dat je door het geloof Christus wordt ingelijfd, zoals een rankje in de ware Wijnstok. Dan gaat een mens weer op God lijken. Want hij wordt vernieuwd naar het evenbeeld van de Heere Jezus. Die wordt dus aan Jezus gelijkvormig gemaakt. Die gaat dus lijken op de Heere Jezus als de Zoon des mensen. En wie zo weer op de Heere Jezus gaat lijken in de weg van de wedergeboorte, die gaat alleen zó weer op God lijken.

En dan kom ik weer even terug op die Hebreeuwse tekst in Genesis 1. Weet u het nog? Die uitdrukking die zo ingewikkeld leek: *in Zijn beeld geschapen*. Dat is: in Zijn nabijheid geschapen, alleen zó was het beeld er. Met de zondeval raakte de mens dat beeld van God weer kwijt. Niet meer in de nabijheid van God, weggelopen bij God, niet meer in de gemeenschap met God. Dat is het gevolg van de zondeval.

En wat heeft God nu gedaan? Nu heeft Hij voor een tweede Adam gezorgd. En begrijpt u nu misschien een klein beetje waarom wij in het Nieuwe Testament zó vaak de uitdrukking tegenkomen: *in Christus zijn*? Wil je het beeld van God weer terug? Wil je weer in het beeld van God teruggebracht worden? Dan moet je in Christus zijn. Want in Christus wordt een diepgevallen zondaar een nieuw schepsel.

En ik kan het u aantonen vanuit de Heilige Schrift. In Kolossenzen 3 vers 10 staat: *En aangedaan hebbende den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft*. Daar hebt u het over de kennis van God. Hoe ga je God leren kennen? Als je met Christus levend gemaakt wordt. En dan een tweede tekst, Efeze 4 vers 24: *En den nieuwen mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid*. Daar hebt u die andere twee woorden: rechtvaardigheid en heiligheid. Hoe kom je eraan? In Christus! In het beeld

van God geschapen, uit Gods gemeenschap gevallen door de zonde, en nu kun je in Christus weer het beeld van God terugkrijgen en in Christus weer gemeenschap met God hebben. Wat een wonder. Dan is het toch niet hopeloos verloren. Ja, van onze kant wel. Door onze diepe val in het paradijs wel. Maar door dat grote wonder dat God gedaan heeft, is het weer mogelijk om het beeld van God en Zijn gelijkenis terug te krijgen, in Christus.

3   Zijn getuigenis

We gaan naar onze laatste gedachte. Toen God de mens geschapen had en de ganse schepping voleindigd was, heeft de Heere God gezegd: *En ziet, het was zeer goed.*

In zes dagen heeft de Heere alles geschapen, dus niet in miljoenen jaren, maar in zes dagen. En toen heeft Hij op de zevende dag vanuit de hoge hemel neergekeken op alles wat Hij gemaakt had. Hij zag alles, Hij overzag alles. En het was niet de eerste keer dat Hij dat gedaan had. Want als je al die scheppingsdagen doorleest, heeft Hij aan het einde van elke dag overzien wat Hij geschapen had. En elke keer als er weer een scheppingsdag voorbij was, heeft Hij getuigd dat het goed was. Hoe kan het ook anders, gemeente? Want alles wat geschapen was, is geschapen door een goede Schepper. Dus het moet wel goed zijn. En God kon daarom ook zeggen van alles wat Hij geschapen had: het is goed.

Zes keer heeft Hij dat gedaan. En toen heeft Hij het voor de zevende keer gezegd. Maar toen was de mens geschapen. Toen ging Hij nog eens de schepping, en in het bijzonder de mens, overzien. Eigenlijk staat er een woord dat betekent: keuren, beproeven, om zich er vervolgens in te verlustigen. En toen Hij de zevende keer een getuigenis wilde geven over Zijn schepping, waarin ook de mens geschapen was, toen zei Hij: *Het was zeer goed.*

U ziet als het ware een opklimming in deze scheppingsdagen. Zes keer klonk het: goed. Maar de zevende keer, het getal van de volheid, voegt Hij er een woordje aan toe: *zeer. Het was zeer goed.* Dat was Gods oordeel over de schepping. Waarom zegt de Heere dat nu pas, nadat Hij de mens geschapen had? Waren de zon en de maan en de sterren dan niet zeer goed? Waren al die vissen in de zee en al die vogels in de lucht dan niet zeer goed? Of al die planten en al die dieren op het land? O zeker, het was goed. Maar toen de mens geschapen was, zei God: *Het was zeer goed.* Om opnieuw te onderstrepen wat de hoge waarde was van de mens.

Hier verzegelt God drie-enig nogmaals hoe Hij zeer verheugd was met de schepping van de mens. *En ziet, het was zeer goed.* Het klinkt als een lofzang van de drie-enige God. God prijst Zijn eigen werk. En waarom prijst God Zijn eigen werk? Waarom liet Hij dat bekendmaken? Waarom kreeg het een plaats in de Schrift? Omdat Zijn schepselen Hém zouden prijzen.

Maar, gemeente, hoe kan een bloem, zo'n prachtige rode klapproos die je langs de kant van de weg ziet, God prijzen? Hoe kan die duif dat doen, die morgenvroeg op de nok van het dak zit te koeren? Hoe kan de zon dat doen, of de wolken? God prijzen? Dat doen zij door hun kleuren, door hun bewegingen, door hun geluiden, door hun heerlijkheid, door hun vormen. Maar hoe al die schepselen dat ook doen, zij zijn het zich niet bewust. Want de zon heeft geen verstand, en een muisje heeft geen verstand, en een klapproos heeft geen verstand. Maar de mens wel. En toen God die mens zag, met een redelijk verstand geschapen, met bewustheid in het hart om God te loven en te prijzen, met een rein geweten, met een zuiver hart, en Hij hoorde die mens vanuit de aarde Zijn lof bezingen, toen kon God drie-enig niet meer zwijgen en sprak Hij het uit: *En ziet, het was zeer goed.*

En dan weer die vraag: *Heeft dan God den mens alzo boos en verkeerd geschapen?* Nee, duizend, duizend maal nee. En toch zitten wij hier vanmiddag als mensen die van nature boos en verdorven zijn. Dat zegt de wet, dat zegt de sprekende wet. O, voelt u nu, terwijl dit schilderij ons getoond wordt, hoe verschrikkelijk, hoe onbeschrijfelijk diep de val van de mens is? Hoe groot is toch onze zonde, gemeente? Hoe groot is toch onze ellende, hoe groot is toch onze verdorvenheid? Of je het nu gelooft of niet, of je er nu enig besef van hebt of niet, het is waar. Grondeloos diep is de mens gevallen, we zijn doelmissers, zondaren, geworden in Gods oog. En het ergste van alles is: we dragen Gods beeld niet meer.

En als wij dan deze middag door de Heere Zelf geconfronteerd worden met Zijn getuigenis: *En ziet, het was zeer goed*, moet ons dat dan niet aangrijpen? O jongen, o meisje, je bent zó goed geschapen. Man, vrouw, God zag Zijn beeld schitteren in u. Toen kon Hij zeggen: *Het was zeer goed*. Maar God kan het niet meer zeggen, gemeente. En ik ga het menselijk uitdrukken, opdat je iets zou proeven van wat dit voor de drie-enige God moet zijn. Zal het geen smart geven in Zijn heilig, goedertieren hart? Wat moet het voor God zijn, gemeente, dat Hij tegen u, jou en mij niet meer kan zeggen: *En ziet, het is zeer goed*. Wat moet het voor die grote, goede Schepper zijn om van de mens te moeten zeggen: *ziet, het is zeer slecht*.

Kun je indenken wat het voor die grote Schepper moet zijn? Hij ziet Zijn beelddrager niet meer. En als Hij vanuit de hemel naar de aarde kijkt, zoals in Psalm 14, om te zien of er nog iemand is die het goed doet, of er nog iemand is die Zijn beeld draagt, als dat oog van God ook nu hoofd voor hoofd kijkt, kinderen, jongeren en ouderen, om te zien of er nog iemand is die Zijn beeld draagt, dan moeten we horen wat God zegt. Niet ik, maar God: *Ik heb gezocht, en Ik heb niemand gevonden*.

Wat moet dat voor de Schepper zijn. Maar wat heeft diezelfde Schepper nu gedaan? Waar Hij van niemand van ons meer kon zeggen: *En ziet, het is zeer goed*, heeft Hij het toch weer uitgesproken, toen in de kribbe van Bethlehem Zijn Zoon werd neergelegd, als de tweede Adam, zonder zonde, Die het beeld van Hem droeg.

En God de Vader wist wat Hij daarmee gedaan had. Want Hij heeft Zijn Zoon gezonden naar deze aarde als de Zoon des mensen. En God de Vader wist waar die weg vanuit de kribbe uiteindelijk op uit zou lopen: dat Hij Zijn geliefde Zoon weer kon opnemen in hemelse heerlijkheid aan Zijn rechterhand.

Ik bedoel het echt eerbiedig, maar toen God de Vader Zijn Zoon zag gaan op de weg van Zijn vernedering en op de weg van Zijn verhoging, klonk het bij elke daad die Christus deed: *En ziet, het is zeer goed*. Kerstfeest: zeer goed. Goede Vrijdag: zeer goed. Pasen: zeer goed. Hemelvaart: zeer goed. En als Hij dan bij een zondaar stilstaat om een zondaar van dood levend te maken, en Hij ziet Zijn eigen werk in het hart en leven van Zijn kinderen, dan getuigt Hij in de hemel: *het is zeer goed*. Al weten Gods kinderen ervan in hun leven, dat ze dagelijks vallen in de zonde, struikelen in ongerechtigheid, nochtans blijft het waar: *Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden*.

Is dat geen wonder, dat de drie-enige God van Zijn kinderen zegt, die in Christus geworteld zijn: *En ziet, het is zeer goed*. Want Hij aanschouwt niet meer de ongerechtigheid in Jakob en Hij ziet niet meer de boosheid in Israël, maar de Heere ziet Zijn Kerk in Christus, in het bloed van Christus, zo schoon, schoner dan sneeuw, die wit op het aardrijk nederdaalt. Dan ziet God, door Zijn oog belonkt, Zijn Kerk in het bloed van Christus weer met de schoonheid pronken die zij eens hadden in het paradijs. Ja, ik ga het zo zeggen vanmiddag: als God een zondaar ziet, gewassen in het bloed van Christus, geheiligd door de Geest van Christus, dan zegt God de Vader niet alleen: *het is zeer*

goed, maar dan zegt God de Vader: het is nog beter. Waarom? Omdat een gewassen zondaar in het bloed van Christus nooit meer zal vallen zoals eens in het paradijs. Omdat een mensenkind, geheiligd door de Heilige Geest, nooit meer verloren zal gaan. En door dat grote werk dat de drie-enige God heeft verricht, krijgt God de mens als beelddrager weer terug. En krijgt een gevallen zondaar de drie-enige God weer terug.

We gaan afsluiten. Ik kom nog even terug op die zwerver die een plaatsje kreeg op het schilderij van die kunstschilder. Het portret is ons deze middag voorgehouden. O, zie toch hoe goed de Heere ons geschapen heeft, maar zie ook hoe diep wij gevallen zijn. En verwonder u er toch eens over, voor het eerst of bij vernieuwing, dat diezelfde God ervoor gezorgd heeft dat mensen die het beeld van God kwijtgeraakt zijn, toch weer een beelddrager van God kunnen worden, omdat zij vernieuwd worden naar het evenbeeld van Christus, de tweede Adam.

En waar dat gekend wordt en steeds meer ervaren wordt, daar gaat het zingen:

*Maar blij vooruitzicht, dat mij streelt,
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw goddelijk beeld.*

Amen.